

[Poulsgaard.]

uanset vælgerne vidste, at denne sag hang over hovedet på ham? Det viser en tillid i den kreds han var opstillet i, som ikke kommer mange til gode, der ikke kan pynte sig med en statsministertitel.

Jeg ville ønske, at dette høje tings medlemmer ville tage med mig rundt på møder ude omkring i landet. Så ville de opdage, at det, de er ved at begå her, det er ikke det, flertallet af vælgerne ønsker. Vælgerne ønsker, at hr. Glistrups evner skal bruges i dette ting til at udføre det arbejde, som vi har brug for, at vi får skabt en nytænkning. Der er så småt begyndt at spire et frø i sinde hos de andre partier. Det frø må ikke kvæles af nogle kolde juridiske paragraffer.

Tusindvis af arbejds mænd, små erhvervsdrivende, og hvad de ellers er, ganske almindelige borgere, har den samme følelse: de her kolde juraparagraffer kvæler alt. Borgerne opgiver simpelt hen på halvvejen, for de kan ikke finde ud af noget som helst. De opgiver på grund af alle de kolde paragraffer. Hr. Glistrup har styrke, og han har mod. Hvor længe han kan holde til det, ved jeg ikke. Men én ting kan jeg love jer: enten I får Glistrup dømt eller ej, så er fremskridtspartiet kommet for at blive, og vi skal nok sejre.

Erlendsson (FP):

Hvad jeg vil sige her, vil tingets medlemmer måske finde lidt usædvanligt; det håber jeg i hvert fald. Det er lidt spekulationer om, hvordan en krig starter, og hvordan en krig sluttet.

Det er sagt meget ofte, at det er lettere at starte en krig end at genoprette freden, og ofte skyldes det en psykisk kortslutning hos en topfigur, at en krig kommer i gang. Jeg tror, det var tilfældet, da vi indviklede os i den ulykkelige krig i 1863. Det er senere erklæret, at daværende statsminister Monrad var en psykisk instabil person; man har specielle lægelige diagnoser for hans tilstand.

At denne krig kom i gang her, hvad enten man vil kalde det en varm krig eller en kold krig, tror jeg også havde forbindelse med, at den, der startede den, var i en meget, skal vi sige stresset position. Det var en overarbejdet finansminister, som reagerede spontant 10 minutter efter den provokation, der mo-

rede nogle og forskrækkede andre, i hvert fald forskrækkede daværende finansminister Poul Møller meget voldsomt.

Havde ministeren bevaret roen og sat sig roligt ned for at gennemtænke problemet, tror jeg forløbet ville være blevet noget anderledes. Jeg har set to udtalelser af daværende finansminister Poul Møller, som kunne tyde på, at han ved nærmere eftertanke ville have handlet anderledes end dengang, han startede den store politiske hetz imod hr. Glistrup.

Første gang var i dagbladet Børsen den 24. juli sidste år, hvor hr. Poul Møller, ganske vist straks benægter, at det er en politisk sag, idet han siger, at der ingen politik er i den sag, men derefter tilføjer, at det er en affære, der burde have været afgjort af skattemyndighederne allerede i 1960'erne. Skatterådet i Lyngby-Søllerød, der dengang havde hr. Jens Peter Jensen som formand, skulle simpelt hen have forhøjet hr. Glistrups indtægt, på samme måde som man gør det over for os andre. Så kunne hr. Glistrup selv være gået til landsskatteretten og eventuelt senere have appelleret en landskatteretskendelse.

Ja, men set på denne baggrund, er det da ikke en besynderlig form, retsforfølgningen imod hr. Glistrup har taget? Med denne erkendelse fra en af hovedpersonerne i den sag, der nu pågår imod hr. Glistrup, var det da ikke til rolige overvejelser for dem, som nu støtter en fremgangsmåde, som hr. Poul Møller åbenbart finder irrelevant nu? Var det ikke en ting at tage op for de partier, der her tænker i dag atter at støtte en immunitetsophævelse for hr. Glistrup på et grundlag, som i hvert fald af en af sagens hovedpersoner, synes jeg, efter det jeg har citeret, må være irrelevant?

Eva Rothenborg (FP):

Man har fremført de mærkeligste synspunkter i immunitetssagen, både til fremskridtspartiets gruppe direkte og om fremskridtspartiets gruppes indstilling i presse og i andre massemedier. Sagen blev forsøgt gjort til politisk handelsvare under regeringskrisen, hvad sikkert hr. Stetter kan huske. Hvis vi ville opgive at stemme imod ophævelsen af immuniteten, ville man allernådigst overveje at inddrage os i forhandlingerne. Og da vi afslog, blev vi offentligt